

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

w sprawie **W. B.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 267 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2024 r.

zażaleń skazanego W. B. i jego obrońcy radcy prawnego R. D. na zarządzenie

Zastępcy Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt VI Ka 37/23

o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego W. B. od wyroku

Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 lipca 2023 r., sygn. akt VI Ka 37/23

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

[PGW]

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Słupsku, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego W. B. od zmieniającego wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 lipca 2023 r., sygn. akt VI Ka 37/23, a to wobec stwierdzenia, że kasacja ta jest niedopuszczalna z mocy ustawy, albowiem W.B. został skazany wyłącznie na kary jednostkowe ograniczenia wolności, objęte następnie węzłem kary łącznej tego samego rodzaju, wobec czego obrońcy przysługiwało prawo do wniesienia kasacji wyłącznie z

powodu uchybień wymienionych w art.439 k.p.k. Tymczasem w złożonej kasacji takich uchybień nie wskazano, zarzucając wyrokowi Sądu Okręgowego w Słupsku rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia rażące naruszenie prawa procesowego.

Zażalenia na powyższe zarządzenie złożyli skazany W. B. i jego obrońca radca prawny R. D.. Skazany W. B. w swoim zażaleniu z dnia 7 grudnia 2023 r. kwestionuje zapadłe rozstrzygnięcie w sprawie VI Ka 37/23 Sądu Okręgowego w Słupsku. Z kolei radca prawny R. D.– obrońca skazanego W. B., zarzuca w zażaleniu błędną ocenę dowodów oraz błąd w ustaleniach faktycznych, a także błędną ocenę wskazywanych przez obrońcę uchybień dających podstawę do wywiedzenia kasacji, które mogły mieć wpływ na jego treść, polegające na bezzasadnym przyjęciu, że w złożonej kasacji nie podano uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., podczas gdy w kasacji wskazano, że w treści zaskarżonego orzeczenia zachodzi sprzeczność, która uniemożliwia jego wykonanie. W ocenie obrońcy w kasacji wskazano na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 41 a § 1 k.k. poprzez zastosowanie mimo braku ku temu podstaw i orzeczenie wobec W. B. kontaktowania się z pokrzywdzoną X.Y.. osobiście bez obecności drugiej pełnoletniej osoby na okres trzech lat od dnia uprawomocnienia wyroku w punkcie II wyroku Sądu I instancji, podczas gdy W. B. i pokrzywdzona posiadają wspólne małoletnie dzieci, które pozostają pod pieczęcią matki i do takiego kontaktu musi dochodzić w sprawach dotyczących spraw i dobra dzieci, a do takich kontaktów dochodzi jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie z inicjatywy samej pokrzywdzonej. Podnosząc ten zarzut radca prawny R. D.– obrońca skazanego W.B., wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy prezesowi Sądu Okręgowego w Słupsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zażaleń.

Stosownie do unormowania z art. 523 § 1, § 2 oraz § 4 k.p.k., kasację na korzyść oskarżonego strony mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania – bądź też z powodu wystąpienia

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k.

W zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo wskazano, że W. B. został skazany wyłącznie na kary jednostkowe ograniczenia wolności, objęte następnie węzłem kary łącznej tego samego rodzaju, a wniesiona w niniejszej sprawie kasacja nie została oparta na zarzucie, który wskazywałby na zaistnienie uchybienia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Przekonanie radcy prawnego R. D.– obrońcy skazanego W. B., że w treści zaskarżonego kasacją wyroku zachodzi sprzeczność, która uniemożliwia jego wykonanie, jest stanowiskiem błędnym. Orzeczony wobec skazanego W. B. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną X.Y., nie stoi na przeszkodzie kontaktom w obecności drugiej osoby, co zresztą wprost wynika z treści zakazu orzeczonego na podstawie art. 41 a § 1 k.k.

W tej sytuacji skoro zarówno zarzuty obu zażaleń, jak również ich uzasadnienia, nie wskazują na naruszenie przepisów prawa, które skutkowałyby wadliwością zaskarżonego zarządzenia, to zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Z tych względów Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]